

Samen eten

Charley Toorop schilderde *De maaltijd der vrienden*. Een tafel vol mensen, een schaal met vissen en broden, wijn en fruit. Charley nodigde regelmatig bezoek uit om te komen eten in haar huis 'De Vlerken' in Bergen. Als ik naar het werk kijk, blijft één gedachte me bij: waarom beperken we ons eigenlijk tot vrienden?

Waarom niet een maaltijd met vijanden? Stel je voor: dat brood en die schaal met appeltjes en peren als stille bemiddelaars tussen tegenpolen. Een ongemakkelijke maaltijd in het begin, ongetwijfeld, maar misschien juist daardoor des te waardevoller.

Of Donald Trump ooit zelf heeft leren koken, betwijfel ik. Zijn dieet lijkt vooral te bestaan uit fastfood—van Big Macs tot KFC en pizza, die hij met de korst éérs schijnt te eten.

Toch stel ik me voor hoe het zou zijn als hij wél het recept van Zwiebelkuchen had geleerd—de uientaart die zijn overgrootmoeder uit Duitsland nog maakte.

Als hij die keer op keer voor anderen had bereid, zich afvragend of Macron nu wel of niet glutenvrij at, of hij voor Merkel de Sauerkraut apart zou serveren omdat hij weet dat ze niet zo van zuur houdt.

Als hij voor iedereen aan tafel met dezelfde zorgvuldigheid het deeg in vormpjes zou drukken, misschien een beetje zenuwachtig of ze het wel lekker zouden vinden... Had die simpele handeling van zorg en aandacht iets aan hem veranderd? Zou het hem empathischer hebben gemaakt?

Misschien hadden Macron en Merkel, tussen de kruimels van de uientaart en het laatste glas Riesling, iets over Trump ontdekt dat ze niet hadden verwacht: een glimp van zijn menselijkheid.

Ik hoor je al denken: *Inge, zo werkt het niet*. En natuurlijk is dat zo, ik ben niet naïef. Het idee dat Poetin ooit boven de hachee van Zelensky verzucht dat mama Poetin hem net zo maakte, lijkt mij ook zeer onwaarschijnlijk.

Grote wereldleiders eten verdrietig genoeg vaak helemaal niet buiten de deur, uit angst voor vergiftiging. Laat staan dat ze bij hun vijanden aanschuiven.

Maar, het idee blijft fascinerend: wat kan er gebeuren wanneer je tijd maakt om samen te eten met de mensen die je het meest tegenstaan? We kunnen in het klein beginnen, bij onze eigen tafels.

Nodig bij je volgende etentje eens niet je vrienden uit, maar je vijanden.

Of, als je die net als ik niet hebt: de mensen die wat verder van je leefwereld af staan. De buurman met de fatbike, die altijd overdwars geparkeerd staat, de buurvrouw die je met Ramadanfeest altijd zoete koekjes brengt maar die je verder nooit spreekt, of de operazangeres waardoor je normaliter het raam sluit.

Maak voor hen je lekkerste gerechten. Deel je spaghetti bolognese, rasp bergen kaas over elkaars borden, proef elkaars hutspot, fattoush, biryani of sateh kambing. Wissel smaken, geuren en familie verhalen uit.

Vind, boven al die dampende borden, elkaars menselijkheid terug. En wie weet, doe je aan het eind van de avond samen de afwas — goed gevuld en met meer begrip voor elkaar.